

Udvalg. Jeg er dog glad ved, at man har taget et saa vidt bestemt Standpunkt, at man taler om et Roskilde Stift, men lad os ogsaa fastslaa dets Omraade og saa lade Ordningen af Arkiverne, Legatkapitaler og Stiftskasserne o. s. v. staa hen til senere. Men hvis vi i Udvalget faar godtgjort, at der er Grunde, der er saa vigtige, at det er umuligt at gennemføre Stiftsgrænserne nu, saa vil vi naturligvis ikke modsætte os, at Forslaget gennemføres i den foreliggende Form, men jeg haaber altsaa, at vi kan faa en klarere og konciserende Form for Loven. Jeg vil ogsaa haabe, at Ministeriet vil benytte den Vej, det har til Raadighed, til at faa omlagt de jydskes Stifter i Overensstemmelse med de Ønsker, der kom frem i det kirkelige Udvalg, og som ogsaa var Resultat af en grundig Behandling af Spørgsmaalet med Hensyn til Grænsen mellem Aalborg og Viborg Stifter. Endelig vil jeg sige, at naar vi forhaabentlig faar disse Spørgsmaal løst, vil jeg mene, at Ministeriet ogsaa bør sørge for, at vi, saaledes som det er sket i Norge, faar et nyt Visitatsreglement. Der trænges jo til et saadant, da det, vi nu har, ikke længere passer med Nutiden.

Hvad angaar Lovforslaget om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne, kan jeg kun paaskønne, at man har samarbejdet de forskellige Love, som drejer sig om Brugen af Kirker o. s. v., og at man i denne nye Lov har optaget de Bestemmelser, som det kirkelige Udvalg har vedtaget om, at kirkelige Handlinger kan udføres af andre Præster, og navnlig, at Sognebaandet for Daabens Vedkommende løses. Dette Forslag viser, at man fra det kirkelige Udvalgs Side har været meget imødekommende, naar der fra grundtvigsk Side fremsættes Ønsker om Frihed, som ikke krænker andres Rettigheder. Det forekommer mig dog, at Teksten i det foreliggende Lovforslag, som jeg maa antage er noget hastigt udarbejdet, paa sine Steder er mindre heldig, og der er forskellige Paragraffer, som jeg har forskellige dubia til. I § 1 kunde man maaske lige saa godt gaa over til en virkelig Sognedeling som til den foreslaaede Distriktsdeling. Jeg er ikke klar over, hvad Lovforslaget forstaar ved kirkelige Betjente. Paa Landet har man ikke saadanne, og heller ikke i Byerne tales længere om kirkelige Betjente. Efter Forslaget skal man imidlertid henvende sig til saadanne, og jeg finder det upraktisk, at man skal henvende sig til en Kirkebetjent for at faa Adgang til at bruge Kirken, uden at Sognepræsten ved det, og maaske har denne i Forvejen lagt Beslag paa Kirken paa anden Maade. Der er forskelligt, der er

uklart her, navnlig ogsaa, hvorfor efter § 8 kun Sognepræsten har Ret til at optræde som den, der tilsteder andre Præster Brug af Kirken, naar efter § 7 residerende Kapellaner og Andenpræster stilles lige i Brug af Kirken.

Jeg er derimod meget glad ved, at Lovforslaget betyder en videregaaende Ret for Lægfolk til at komme til Orde i Kirkerne. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører for Venstre (Moltesen) havde ganske Ret med Hensyn til det anførte svenske Eksempel, om Frithiof Nansens Tale i Blasieholmskirken. Saa vidt jeg ved, tilhører denne Kirkebygning nemlig ikke Statskirken, men en Frikirke. Men jeg har ikke noget imod, at Grænserne for de Emner, der kan gives Adgang til at tale om i Kirkerne, udvides til Vidnesbyrd om kristelig Barmhjertighed. Det er ogsaa rimeligt, at man lader Adgangen til at tale i danske Kirker gælde for norske og svenske Præster; det er simpel Gengæld overfor den norske kgl. Resolution af 29. Oktober 1913. Men jeg er ikke glad ved den foreslaaede Form, at enhver Præst skal kunne tillade svenske eller norske Præster at tale i Kirkerne. Naar det ærede Medlem Hr. Moltesen vil have Tilladelsen udvidet til ogsaa at gælde Finner og Islændere, maa man dog kræve, at de paa-gældende fremmede kan tale henholdsvis Svensk og Dansk, thi tales der Islandsk eller Finsk, tror jeg, at mange vil have lige saa vanskeligt ved at forstaa det som Tysk eller Fransk, men det samme vil være Tilfældet, hvis der kommer en Nordmand, som taler Bygdemaal. Man bør derfor ikke uden videre give saadanne Mænd Adgang til at tale i Kirkerne. Og da den norske Kirkeordning nu en Gang er saadan, at man ikke kan vide, hvordan de norske Præsters Forkyndelse er — den norske Kirke har jo beholdt en Mand som Pastor Konow, skønt Styrelsen erkendte, at hans Standpunkt laa fuldstændig udenfor det Grundlag, som den norske Kirke hviler paa — vil jeg mene, at man heller ikke af den Grund uden videre kan give norske — og det samme gælder svenske — Præster ubetinget Ret til at tale i vore Kirker; det maa blive et Spørgsmaal, som Biskoppen skal tage Stilling til.

Forudsætningen for, at Lovforslaget om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i Sønderjylland skal træde i Kraft, er, som dets § 4 udtrykkelig siger, at de dér nævnte Lovforslag og en kgl. Anordning om Gudstjenesten er gennemført eller gennemføres samtidig. Ud fra denne Forudsætning kan mit Parti ønske dette Lovforslag fremmet, selv om vi, som jeg allerede tidligere har